

**Το σύθαμπο - Μια για πάντα - Ο σπόρος που
χάζεψε το "τότε" - Σαν...**

Δημήτριος Παπαγεωργίου

doi: [10.12681/prch.41389](https://doi.org/10.12681/prch.41389)

Copyright © 2025, Δημήτριος Παπαγεωργίου

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

To cite this article:

Παπαγεωργίου Δ. (2025). Το σύθαμπο - Μια για πάντα - Ο σπόρος που χάζεψε το "τότε" - Σαν. *Prevezanika Chronika*.
<https://doi.org/10.12681/prch.41389>

Δημήτριος ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Το σύθαμπο

Να κλέψω λίγο από το φως,
εκείνο το άπιαστο.
Λόγχη να γίνει αυτό στο χέρι μου το μαγεμένο,
άγριο σύθαμπο να το καρφώσω στην καρδιά.
Λαχανιασμένος έπειτα να σε κοιτώ γαλήνια
να με προσμένεις μετρώντας
μία, μία, ερειπωμένες ανάσες,
ξέπνοες, και να χαμογελάς.
Κι αυτά τα μάτια τα βαθιά,
όλους τους φόβους να ρημάζουν.
Ό,τι είναι ψεύτικο ας γίνει
αληθινό μέσα στο μισοσκόταδο,
και το άγγιγμα, και το φιλί,
και το άυλό σου σώμα,
να με γκρεμίσει,
να μείνω μέσα σου για πάντα.
Το φως,
το σύθαμπο,
το μισοσκόταδο,
μην κλάψεις,
τα ζήλεψε η θάλασσα...

Μια για πάντα

Μια φορά τα 'βαλε κι ήταν για πάντα.
Πρώτα ο πρωτότοκος, ύστερα ο πατέρας,
στερνός ο άντρας της.
Η εναλλαγή των θανάτων στην οικογένεια,
της επέβαλε τα μαύρα. Τα χρωματιστά
σε απομόνωση, δεν ξαναβγήκαν
από ντουλάπες και συρτάρια.
Μαύρες κάλτσες, μαύρο φουστάνι,
μαύρο μαντήλι, να κρύβει καλά τα κόκκινα μαλλιά.

Γυναίκα στα καλύτερά της κι έμοιαζε γριά.

Μ' ακόμη και τις νύχτες που τα πετούσε
 από πάνω της, και –μένοντας μόνο με το
 λευκό κεντητό της μεσοφόρι– στεκόταν,
 χάσμα οφθαλμών, πίσω απ' τα πράσινα
 παραθυρόφυλλα της κρεβατοκάμαρας,
 αφήνοντας τη δροσιά να σβήνει τις ορμόνες
 στα πρησμένα της στήθη, στις
 ηλεκτρισμένες ρώγες της, εκείνες
 τις νύχτες που, δίχως τα μαύρα, έμοιαζε
 για λίγο πάλι της ομορφιάς της,
 θυμίζοντας την παλιά γυναίκα κι άναβε το δωμάτιο
 η λαμπερή, μεστωμένη της σάρκα,
 ακόμη και τότε, σε μαύρο ύπνο κατέληγε, τύλιγε
 μ' αυτόν τη φεγγοβολούσα σάρκα της,
 το σκοτάδι πηχτό πάλι απλωνόταν στο δωμάτιο
 κι αποκοιμιόταν, κατάμονη στο διπλό κρεβάτι.

Ο σπόρος που χάζευε το «τότε»...

Νύχτα ήρθε,
 κλείδωσε την άρνησή της
 στο κομοδίνο,
 έβγαλε τα 25 ετών ρούχα
 και ακούμπησε το δέρμα της
 στο δέρμα του.
 Έναν σπόρο έκρυψε
 μέσα στους πόρους του
 και έβαλε από πάνω
 τις χούφτες της
 μη τον σκορπίσει η βροχή
 και περίμενε να ανθίσει,
 να γεμίσει αναμνήσεις η ζωή της,
 μη πάει χαμένη η νιότη.
 Πέρασαν χρόνια,
 ο σπόρος έγινε λουλούδι-στοιχειό,
 –γύρω όλα νεκρά–
 οι σκιές που ήταν γαντζωμένες στα μάτια της,

έγιναν σιγοτραγουδισμένες προσευχές.
Άλλες γλυκές και θολωμένες
σαν χνώτα μεθυσμένου,
μερικές σαβανωμένες
και η τελευταία είχε το χρώμα των ματιών του
με γέυση άνοιξης.
Ήρθε νύχτα ξανά,
πότισε το λουλούδι,
κλείδωσε τις τύψεις στο κομοδίνο,
έβγαλε τα 35 ετών ρούχα της,
σαν σε σχοινί ανέβηκε πάνω του
και ακούμπησε το δέρμα της
στο δέρμα του...

Σαν...

Σαν αέρας
όπου βρει ρωγμές
περνάει,
σαν σήμερα,
σαν χθες,
σαν κάτι σημαντικό
και ασήμαντο
μέσα σε ένα κουτί,
μέσα σου.
Εφήμερος σαν γιορτή,
μικρόπλαστος σαν ευχή,
σκληρός σαν χτύπος
και όλο πιο κάτω,
τρυπάει τον πάτο,
και ξαφνικά μικρός θεός.
πάντα γυρνάει και ας φεύγει,
σαν τον χειμώνα,
σαν λεπτό,
σαν χρόνος,
σαν απαλό στάχυ
ρίχνει σκιά στα «πρέπει»,
μπαίνει και βγαίνει
όποτε θέλει στον δεξιό κόλπο

του σκληρού μου,
σαν εμμονή
κομματιάζει τα αθώα βλέμματα
και πολλαπλασιάζει τα καρδιοχτύπια.
Θάβει τους πόθους βαθιά
εκεί που σκάει το κύμα,
και μετά
σαν πεινασμένος σκύλος
τους ξεθάβει
για να πάρουν φωτιά οι στιγμές.
Σταματάς τη γη να κατέβει,
και ούτε ένα γεια.
Έτσι είναι ο έρωτας μάτια μου...